

SUSRET MLADIH SPLJSKO-MAKARSKE NADBISKUPIJE

srijeda, 15. prosinca u 20:30 sati u velikoj dvorani Nadbiskupske sjemeništa

TRADICIONALNI BOŽIĆNI KONCERT

nedjelja, 19. prosinca u 19:00 sati u Crkvi sv. Dominika

EUHARISTIJSKA SLAVLJA NA KBF-u

svakoga utorka i četvrtka u 7:15 sati u kapeli fakulteta (do prostorije B17)

SUSRET MLADIH U ŽUPI TRSTENIK

četvrtkom u 20:30 sati

PRIJAVE ZA PUT U ROTTERDAM

Petar Alfirević, Šibenik,
095 / 894 - 07 49

Urednica: JELENA ARAMBAŠIĆ, Uredničko vijeće: KATARINA LIŠNIĆ, TONI ŠINKOVIĆ

Grafičko oblikovanje: RATOMIR VUKOREPA

Sve informacije i prijave možete dati urednicima i članovima vijeća ili na: studentskilist@gmail.com

List Studenata Teologije

DVOBROJ

GODINA III :: prosinac 2010. :: BROJ 2-3. (8)

ZAJEDNIŠTUO U TIŠINI

Dragi studenti, pred nama je vrijeme došašća, vrijeme mira, molitve, radosnog isčekivanja susreta s Bogom ali i vrijeme kad smo usmjereni na druge, na darivanje i pomaganje bližnjima. Unatoč telekomunikacijskom napretku i mogućnostima kontakta, čovjek i dalje osjeća duboku osamljenost u masi koja ga okružuje. Ova nova „dostupnost“ kao da je čovjeka učinila nedostupnim. U mnoštvu informacija, „istina“, lažnih idealja i svega što mu se nudi, čovjek je postao nepovjерljiv, otupljen. Riječ današnjem čovjeku ne znači puno, on traži vjerodostojnost. Postavlja se pitanje je li za susret najvažnija riječ, ili joj nešto prethodi? Isus, Utjelovljena Riječ, koji trideset godina „šuti“... Zašto? Prethodi li šutnja riječi, ili riječ šutnji? Riječ dolazi između dvije različite šutnje. Prve, koja je priprava i druge, koja je razmatranje. Za riječ se treba pripraviti a potom je i prebirati. Sabirati ono rečeno...

nekad je potrebno zašutjeti da bismo čuli što nam drugi ima reći, zašutjeti da bismo uopće čuli svoje misli, pitanja, i nakraju, Boga koji nam govori, koji je Riječ. Naše riječi često služe da se prekrije ono što se ne može ili ne želi izreći, da se prekrije nesigurnost...

Fenomen Taizé je i duboko zajedništvo.

Tisuće ljudi koji se uopće ne poznaju, koje dijele različiti pogledi na život, na Krista, a osjećaju se tako bliski jedni drugima! Kako je to moguće kad danas toliki ljudi, a među njima i mi, ne poznaju one koje susreću svaki dan, udaljeni od onih koji su prisutni kroz cijeli njihov život? Taizé je primjer duhovnog zajedništva u ljubavi koja premošćuje sve razlike. ...Ljubav sve prihvata...

Nadam se da će vas ova iskustva naših studenata potaknuti da se zapitate što tolike tisuće mladih pronalaze u Taizéu. Neka vam ovaj prošireni, ekskluzivni LiST donese nova pitanja, kako bi se potrudili pronaći odgovore!

Jelena Arambašić, urednica

TAIZÉ - OAZA SUSRETA U TIŠINI

Piše: MILAN ŠARIĆ

Taizé je selo u francuskoj pokrajini Saône-et-Loire, Burgundija. U njemu živi zajednica braće redovnika (protestanata i katolika) koji žive u celibatu i siromaštvu. Zajednicu je osnovao pred kraj II. svjetskog rata mladi protestantski pastor Roger Louis Schütz, Švicarac, poznatiji kao brat Roger. On je cijelog svog života bio i ostao protestant, ali u zajedništvu s Katoličkom crkvom.

Iako protestant brat Roger je prihvatio katalički stav prema sakramentima i euharistiji, i to je prenio na cijelu zajednicu.

G l a v n a okosnica života u Taizé su zajednička molitva i razmatraњe o biblijskim tekstovima. Zidovi crkve su ukrašeni ikonama koje rade braća po uzoru na pravoslavne ikone. Iako se o ekumenizmu izravno ne govori, duh ekumenizma prožima zajednicu. Sama činjenica da braća dolaze iz različitih kršćanskih Crkava govori o ekumenskoj nastrojenosti Zajednice. U Zajednici se njeguje duh tolerancije i razumjevanja. Glavni cilj raznih susreta koje braća organiziraju diljem svijeta je „natjerati“ ljude, posebno mlade da razgovaraju i slušaju jedni druge bez ikakvih predrasuda. Brat Roger je svojim prihvaćanjem katoličke tradicije, a istovremeno ne odbacujući svoj protestantski identitet čitavoj Zajednici i tisućama mlađih koji dolaze u Taizé, postao uzor življenja eku-

menizma. Jedinstvo kršćana zasigurno je bila jedna od najdubljih želja priora Taizéa. Brat Roger bio je čovjek zajedništva, koji je teško podnosio bilo kakve oblike antagonizma ili suparništva između ljudi i zajednica. Braća ne pozvaju mlade da se odvoje od svojih dušobrižnika, već ih potiču da se vrate u svoje župe i budu njihovi aktivni članovi.

slavljem, molitvom i kontemplacijom, može ujediniti kršćane u zajednicu kakvu je želio i sam Isus. Na to područje duhovnog ekumenizma je važnost doprinosa brata Rogera i zajednice iz Taizéa. Taizé je, barem za mene, posebno mjesto na kojemu se okružen s nekoliko tisućama ljudi može povući u tišinu i sresti živoga Gospodina. U Taizéu sam bio četiri puta. Svaki posjet za mene je bio prava duhovna obnova. Susreti s braćom i mnoštvom mlađih koji zajedno mole i pjevaju oduševljiva. Poseban doživljaj je tišina nakon pročitanog biblijskog teksta za vrijeme molitve. Tih desetak minuta je neopisivo. Tričetiri tisuće ljudi šuti i razmišlja. Jedino što se čuje je šum drveća izvan crkve.

U Taizéu nije naglasak stavljen na što brži razvoj ekumeniskog pokreta, nego na njegovom produblivanju. Brat Roger je bio uvjeren da samo ekumenizam hranjen Božjom Riječju i euharistijskim

TAIZEOVSKI NOVOGODIŠNJI SUSRETI

Piše: MARTINA ZLENDIĆ

Taizé je malo francusko selo koje je tijekom ljeta okupljalište kršćanske mlađeži iz cijelog svijeta, te je upravo iz toga proizašla ideja da se mladi okupe za vrijeme zimskih blagdana, te zajedno u molitvi dočekaju Novu godinu.

S ovom vrstom susreta za mlađe prvi put sam čula prije dvije godine, te slušajući raznorazna pozitivna iskustva, odlučila sam otiti s prijateljima, a te se godine odlazilo u Bruxelles. Unatoč lijepim pričama bila sam poprično skeptična, jer kao što je nažalost uobičajeno, obično ljudi smatraju da, ondje gdje se ide s Crkvom, bude dosadno i uštogljenio.

U početku me zbog tog mišljenja o uštogljenosti bilo strah i pričati o bilo čemu, pažila sam na svaku riječ, ali ubrzo nakon toga shvatila sam kako su svi ti ljudi zapravo jako cool, ljudi koji se zabavljaju i koji su, kako bi neki rekli «normalni». Po dolasku rasporedili su nas po župama, te nas smjestili po obiteljima. Mi, koji smo prvi put isli bili smo obuzetim strahom kako će to sve izgledati, te smo bili zabrinuti time kakva će nas obitelj dobiti. Tu započinju moji najbolje provedeni zimski praznici! Prijateljica i ja bile smo smještene sa još tri Poljakinja kod jedne cure

koja nas je srdačno primila. Nakon što smo se smjestile otišle smo u potragu za mjestom gdje se održavaju taizéovske molitve. One su bile održavane u velikim paviljonima, svako jutro, te u podne i navečer. Bilo je dvanaest paviljona u kojem bi se okupilo najmanje pet tisuća ljudi. Nezamisliv je osjećaj kada tijekom molitvene tišine, unatoč tome što ima mnogo ljudi nema niti malo buke. Teško je zamisliti i to da ste među ljudima koje ne poznajete, a ipak se osjećate bliski s njima, na neki ih način volite i oni vole vas. Svi se želete upoznati s vama, nema osuđivanja, svi su prijatelji sa svima. Svi odišu nekakvom jednostavnosću i smirenoscu.

Naravno, bilo je tu i nekih manje slavnih događaja, primjerice: da smo se često gubili u podzemnoj i po gradu, ali ipak na kraju, to su trenutci koji su tom putovanju dali nekakvu draž, te ih se s veseljem prisjetimo i nasmijemo.

Taizéovski novogodišnji skup svakako treba shvatiti kao zabavu, ali pritom ne zaboravljajući na to oko čega se zapravo to sve događa – zblžavanje ljudi i poboljšavanje komunikacije i međuljudskih odnosa, da se u tim trenucima zaboravi na besmisleno nasilje i na kraju krajeva, i zbog samog zblžavanja s Bogom. To se svakako treba, i vrijedi doživjeti i svima preporučujem odlazak na ovaj skup. Bit će bogatiji za jedno odlično i nezaboravno iskustvo.

Sada jedva čekam odlazak u Rotterdam jer sam sigurna da će boravak tamo biti jednak dobar kao u Bruxellesu i da ću odatle sa sobom ponijeti lijepu uspomenu.

bismo mi bili da stavimo preduvjet kako bi se ljudi mogli približavati Kristu? Svijet se sve brže udaljuje od Boga. Nije da moramo zbog toga učiniti ustupke i umekšati Evanđeosku poruku, uopće se o tome ne radi. Ali sve je hitnije da bude jasno da je „Krist već vezan uz svakog čovjeka, ili je toga svjestan, ili ne“ (Ivan Pavao II).

HVALA VAM, BRATE ULRICH, NA RAZGOVORU I VREMENU KOJI STE ODVOJILI ZA LiST. HVALA NA POTICAJNIM RIJEĆIMA I PODRŠCI! NADAMO SE DA ĆE SUSRET U SANTIAGU DE CHILE I NOVOGODIŠNJI SUSRET U ROTTERDAMU BITI VELIKI BLAGOSLOV ZA MNOGE!

NIKAD DOSTOJANSTVENIJE

Piše: DAMIR MANDIĆ, dipl. theol.

Laudate Dominum, omnes gentes. Koliko god ova antifona zvučala utopijski, njen ostvarenje sam doživio u tom malom francuskom selu. Slaviti Boga pjesmom zajedno s ljudima iz svih krajeva svijeta, iskustvo je koje me uvijek iznova vraća u Taizé. To je mjesto u kojem razlike među kršćanskim vjeroispovijestima postaju nevažne, te u prvi plan dolazi ono što nas povezuje. Među ljudima koje bih tamo upoznao, najčešće ne bih ni shvatio kojoj kršćanskoj zajednici pripadaju. A iskreno, nije me ni zanimalo. S druge strane, moj identitet, kako kršćanski, tako i katolički, nije nimalo bio ugrožen. Jedno od najljepših iskustava iz Taizéa je upravo sv. misa. Naime, svakog jutra prije zajedničke molitve, koja kao obvezna točka dnevnog reda za sve hodočasnike počinje oko 8 sati, u jednom dijelu prostrane, jednostavne i uredne crkve slavi se tiha sveta misa. Čitanje bude na jednom jeziku, psalam na drugom, evanđelje na trećem, a celebrant govori na opet nekom svojem jeziku. Očenaš tihim glasom svatko od nas ponosno moli na svojem materinjem jeziku. Može li igdje onaj pridjev „katolički“ više doći do izražaja? Plitica i kalež nisu pozlaćeni, već ih braća redovnici sami izrađuju od gline iz tog kraja. Međutim, nigdje nisam doživio dostojanstvenije dijeljenje pričesti.

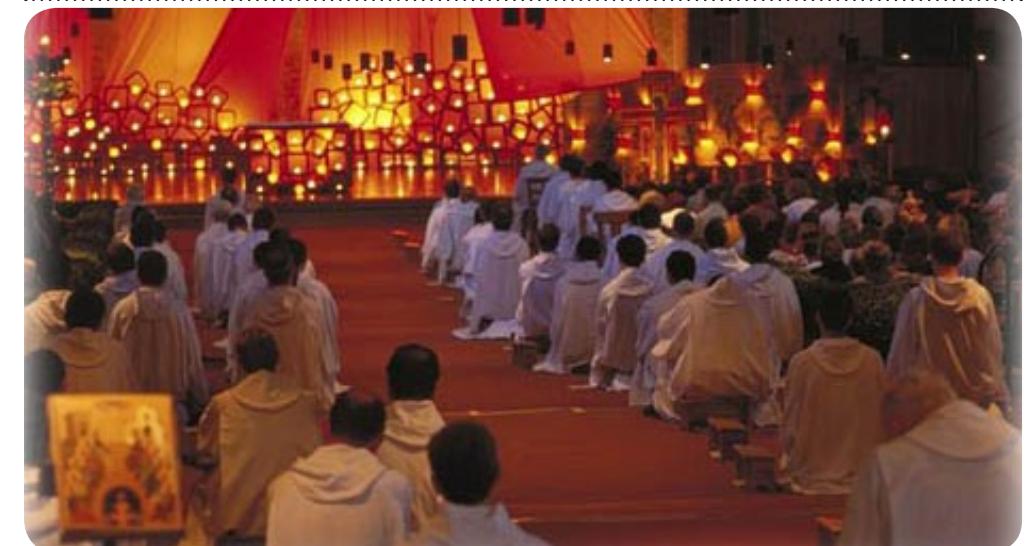

Radojka, župnika koji nam uvijek izlazi u susret.

Po uzoru na one u Taizéu, molitve u konkatedrali se sastoje od meditativnih „taizéovskih“ pjesama, odlomka iz Evangelija nakon čega sledi osobna molitva u tišini, te molitve vjernika. Sve skupa traje oko pola sata, ali duhovna okrepa mnogo duže.

Datum mjesecnog susreta odredimo u dogovoru sa župnikom, a objavimo ga nekoliko dana prije na facebook-u: *Taizé molitva – Split*. Svi ste dobrodošli.

INTERVJU S BRATOM ULRICHOM

MOLIM VAS DA SE UKRATKO PREDSTAVITE STUDENTIMA TEOLOGIJE!

Što se mene tiče, moje je ime Ulrich, a podrijetlom sam iz Münchena. Malo više od 25 godina živim u tom malom selu Taizé u Burgundiji u Francuskoj. Želio bih reći da ste me iskreno - i naravno ugodno - iznenadili svojim pozivom na ovaj „razgovor“. Rado Vam predstavljam što mislim o temama koje ste načeli ovdje u LiST-u, a unaprijed se ispričavam ako ne odgovaram dovoljno opširno: pišem Vam iz Santiaga de Chile gdje za tjedan dana očekujemo deset tisuća mladih. Već se danas nadam da ćemo imati ponovnu priliku da se vidimo.

KOJE SU SPECIFIČNOSTI VAŠE ZAJEDNICE, A KOJA JE KARIZMA ZAJEDNICE I KAKO JE OSTVARUJETE?

Puno ljudi misli da je Taizé organizacija oko susreta mladih ili čak i neka turistič-

ka agencija za zimske, molitvene skupove u europskim gradovima. U biti, kad je brat Roger – prije 70 godina – tražio mjesto kako bi ostvario san zajedničkog života, nitko nije pomislio da bi jednom moglo, u to skromno selo, bez ikakvih atrakcija, doći toliko ljudi. Ideju koju je imao kad je osnivao našu redovničku zajednicu bila je potpuno drugačija: nije želio realizirati određeni cilj, provesti neki plan.

Ideja, intuicija brata Rogera je bila živjeti zajedno i u svakodnevnom životu tragati za pomirenjem. A nešto ovako, ne može se planirati; ovakav život vrlo je skroman, a istovremeno nevjerojatno težak: ne padati u rutinu, pomiriti se svaki dan iznova sa sobom, s Bogom i drugima. Moguće je samo ako se uvijek iznova prepustimo Kristu, ako uvijek iznova tražimo taj mali put koji on otvara ispred svakoga od nas.

KAKO IZGLEDAJU SUSRETI KOJE ORGANIZirate I OMOGUĆUJETE?

Veliki susreti mladih nemaju dugu tradiciju u Crkvi. Kad je krajem 60-ih godina brat Roger počeo je primati tisuće mladih ljudi – pod najskromnijim mogućim uvjetima – i kada su braća krajem 70-ih godina prvi put pozvali mlade u europske metropolijske gdje su živjeli pet dana zajedno po župama i obiteljima toga grada u ritmu zajedničkih molitava i dijeljenja iskustava, tada se još nitko nije usudio to činiti. Večeras sam bio u jednoj župi u jugu Santiaga, dosta skroman i popularnog dio grada. Skupili su se obitelji koje se usuđuju primiti jednoga ili dva od mladih „hodočasnika“ u svoju kuću. Bilo je dirljivo vidjeti koliko se brinu. Pitaju se kojem jezikom će komunicirati s njima; što će mladi stranci jesti?

Puno pitanja... Dirljivo je bila izjava jedna starije gospođe: „Mislim da je prvi put u mojoj životu da otvorim vrata nekome koga ne poznajem... a već znam da će biti veliki blagoslov za mene.“ Do sada nitko joj nije dao mogućnost da nekoga tako „besplatno“ primi, kao da je cijeli život očekivala ovo iskustvo zajedništva koje nam izravno dolazi iz Evandžela. Druga žena, prije nego što je sastanak počeo, pročitala je svojoj malenoj curi - tihim glasom – program

susreta: „8. prosinca: dolazak sudionika u župu... prijem u župi... 19.30: zajednička molitva u gradskom parku „Quinta Normal“, a zadnji dan, u subotu navečer: „22.30: ‘Bdijenje za mir u svijetu’ u župi.“ A u tom trenutku, u tišinu ostalih obitelji spontano je izvukla: „oh, kako je to lijepo“. Meni je to bilo jako dirljivo. Ta žena ne zna što će biti, vjerojatno nikad nije sudjelovala u molitvi

s pjesmama iz Taizéa, nikad prije nije čula o „Hodočašću povjerenja“, međutim, čim se govorи o takvim jednostavnim stvarima, oduševljena je. Kako da se onda ne moli za mir u svijetu?

MIR U SVIJETU I JEDINSTVO KRŠĆANA STOJE KAO DVA NEDOZEŽNA IDEALA, DALEKO OD NAŠE REALNOSTI. DO KOJE MJERE JE UOPĆE REALNO OČEKIVATI NJIHOVO OSTVARENJE U NAŠOJ SVAKODNEVNICI?

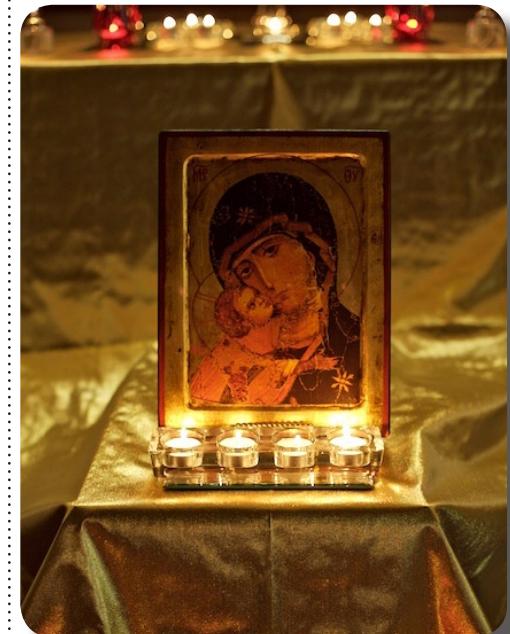
Imam dojam da se smatra jedinstvo i traganje jedinstva kao aktivnost Crkve, kao jednu od različitih drugih angažmana kojima Crkva se može baviti. Međutim, traganje zajedništva nije neki „Akzidens“ biti Crkve. „Tražiti i goniti mir“, kako piše u Prvoj Petrovoj poslanici (1 Pt 3, 11), je „Esencija“ Crkve. Bez nje Crkva bi prestala biti Kristovo tijelo, više se ne bi razlikovala od bilo kakve udruge u kojoj su se članovi

sami izabrali. Crkva je zajedništvo iznad svake granice, „otajstvo zajedništva“, kako je brat Roger to izrazio.

S PASTORALNOGA GLEDIŠTA TAIZÉ ZAJEDNICA JE UVIJEK POKAZIVALA BRIGU ZA MLADE KRŠĆANE KOJI SU VEĆ U VJERI ALI ONA IMA OTVORENO I PRIJATELJSKO SRCE I ZA LJUDE DRUGIH VJEROISPOVIJESTI! NA KOJI NAČIN SE OSTVARUJE NJIHOVO ZAJEDNIŠTVO? KOJI JE GLAVNI PREDUVJET ZA SUDJELOVANJE NA SUSRETIMA AKO TO NIJE NI DOB NI VJEROISPOVIJEST?

Malo provokativno rečeno: Koji je preduvjet Krista? Što možemo razumjeti iz Evandželja? Naravno, Isusov je stil života zahtjevan; ponekad je koristio vrlo oštре riječi. Ako gledamo svoje ponašanje prema najrazličitijim ljudima, moramo se pitati o Isusovom životu: nije bio nemali skandal!?

Kada danas čitamo evandeoska izvješća, slatko zvuči u našim ušima. Npr. Zakej na drvu – slika iz našeg dalekog vjeronauka. Ali: tko je Zakej ustvari bio? S kim ga možemo danas usporediti? Bio je jedan od

najvećih izrabljivača svoga vremena. S kim bi se Isus danas družio? Ili Marija iz Magdale: tko od nas bi ubrajao takve žene u svoje prijatelje? A ipak, tradicija Crkva je naziva „apostola (apostolica) apostolorum.“ Una-prijed, Isus nije ništa zahtijevao, ni od čovjeka kao Zakej, niti – barem ukoliko znamo – od Marije Magdalene. A ipak, radikalno je mijenjao njihova srca, cijeli njihov život. Tko

